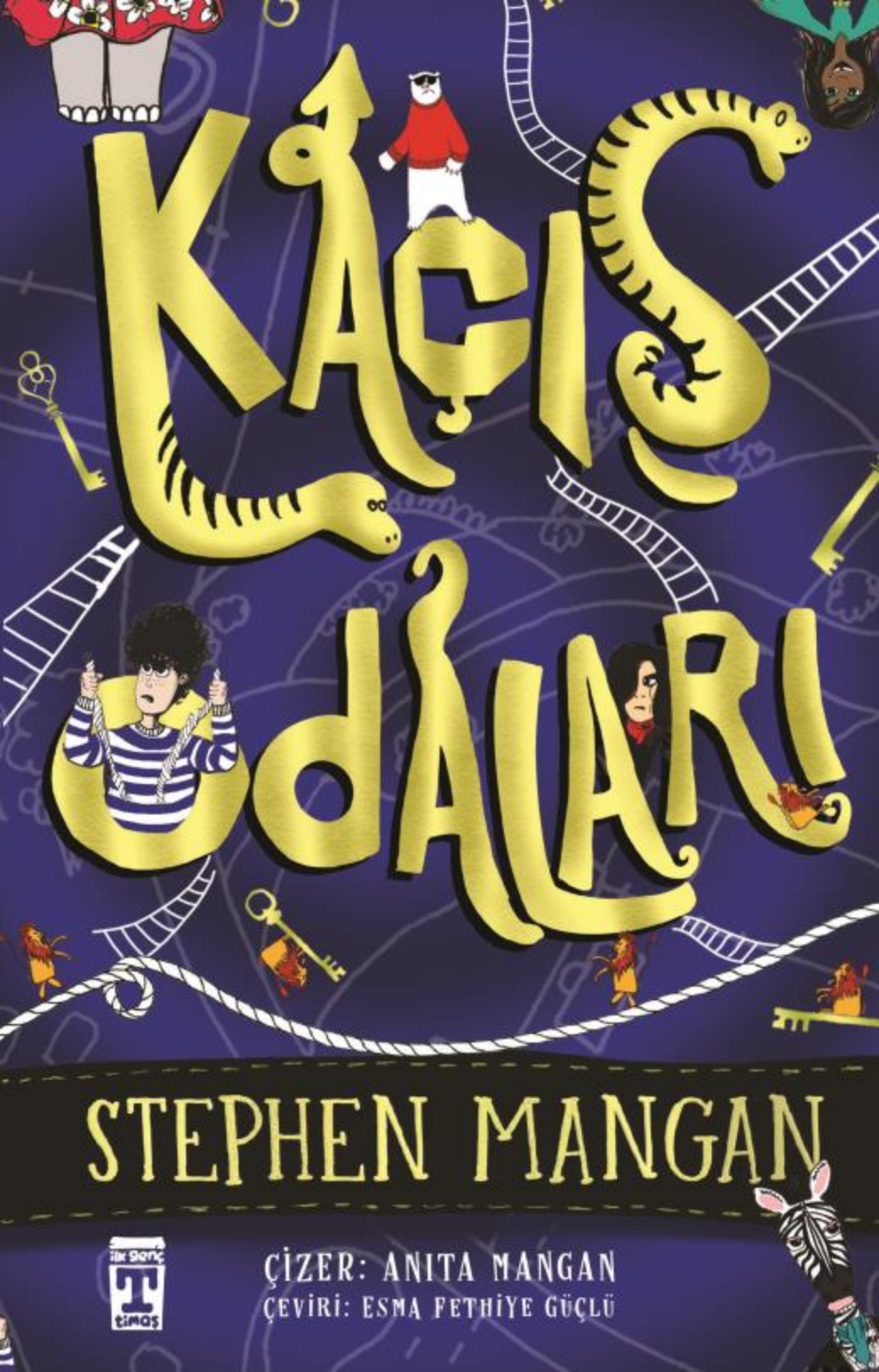
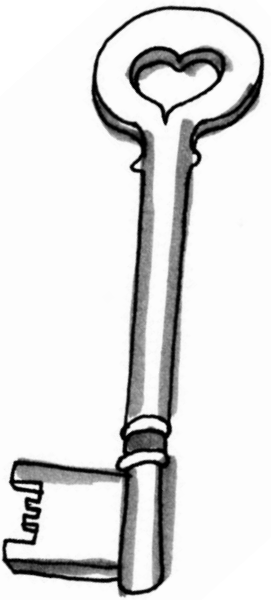

KAÇIŞ
ODALARI
STEPHEN MANGAN
İlk Genç
timaş
ÇİZER: ANITA MANGAN
ÇEVİRİ: ESMA FETHİYE GÜÇLÜ

Annem ve babam için

Aşağıya bakma, dedi Jack kendi kendine, *aşağıya bakma, yeter.*

Jack'in adını çoktan unuttuğu adam, kilidini açıp araladığı kapıyı yerine sabitledi. Artık Jack'le aşağıdaki boşluk arasında hiçbir şey kalmamıştı. Adının Tilly olduğunu hatırladığı kadın Jack'i cesaretlendirmek için gülümsedi.

Bunu neden kabul etmişti ki? Şu anda bile bundan pek emin değildi.

Ellerini demir korkuluğa yerleştirdi ve parmak uçları iyice kenara gelene kadar öne doğru ilerledi. Aşağı baktığı an bunu yaptığına pişman oldu.

Aşağıda, durduğu yerden çok uzakta panayır; atlı karınca, küçük bir hız treni ve balerin vardı.

Kafes, rüzgârın etkisiyle hafifçe sallandı. Yukarısı sessizdi. Aşağıdan tuhaf sesler yükseliyor; gondoldaki insanların çığlıkları, birbirine karışan müzikler ve uzaklardan gelen bir siren sesi duyuluyordu. Bu gürültülerin üzerinde, kafesi vince bağlayan kablolardan gıcırtılar ve tıkırtılar geliyordu.

Uzun, esnek halat aşağı doğru sarkmıştı.

Jack gözleriyle babasını aradı. Onu bulmak çok zor olmadı. Panayıra gelen insanların arasında, olduğu yerde hiç hareket etmeden duran,

dikkatle telefonuna eğilip Jack'in –birkaç dakika önce çektiği– fotoğraflarını inceleyen ve bunu yaparken çevresine verdiği rahatsızlığın farkında olmayan tek kişi babasıydı.

Burada olduğumdan haberi olsa kalp krizi geçirir, diye düşündü Jack.

Arkasına baktı. Adam ve Tilly hafifçe başlarını salladı. Jack derin bir nefes aldı. Daha önce ona söyledikleri gibi kollarını önünde dümdüz kaldırıp ileriye doğru eğildi.

Boğazı kurumuştu. Bütün vücudundan ter boşandığını hissedebiliyordu.

Hâlâ vazgeçebilirim, diye düşündü. Henüz geri dönüşü olmayan noktaya gelmemişti. Geri dönebilirdi. Yeniden korkuluklara tutunup Tilly'ye "Fikrimi değiştirdim. Böyle anlamsızca yüksek bir yerde, anlamsızca büyük bir vinçte asılı duran bir kafesten baş aşağı atlayıp havaya uçmaktan ve yere çakılmaktan vazgeçtim. Üzgünüm, bunu kabul ettiğimde aklım neredeydi, hiç bilmiyorum," diyecek zamanı vardı.

Bunu hâlâ yapabilirdi. Ama yapmadı.

Öne doğru eğildi. Kafası karmakarışıktı ama vücudu ağır ağır hareket ediyordu. Eğilince ilk başta her şeyin çok yavaş olduğunu fark etti. Sadece öne doğru eğiliyordu işte. Oysa işin içine yer çekimi girdiğinde yavaş hareketi ani bir dalışa dönüşecekti.

Vazgeçebileceğim noktayı geride bıraktım galiba, diye düşündü.

Evet, artık o noktayı geride bıraktım. Şimdi düşeceğ*im.*

Jack, hiçbir şey düşünmeden dizlerini büktü, kollarını kanat gibi açıp atlayarak kendini boşluğa bıraktı.

Uzaktan bakıldığında güzel, görkemli bir görüntüsü vardı ama o sırada hiç kimse onu izlemiyordu. Serbestçe baş aşağı düşerken kollarını başının üzerinde dümdüz uzatıp suya atlamak üzere olan Olimpik bir yüzücü gibi vücudunu dimdik tuttu.

Düşüyor, aşağı inerken inanılmaz bir hıza ulaşıyor; yüksek sesli, serin rüzgâr kulaklarında uğulduyordu. Gitgide daha da hızlanıyordu.

İşte ip tam burada gerilecek, diye düşündü. *Burada ip beni durduracak ve tekrar yukarı yükseleceğim. Daha heyecanlı olsun diye bunu son ana bırakıyorlar.*

İşte şimdi…

Yere hızla yaklaşıyordu ve doğru zamanda duramayacakmış gibi hissediyordu. Bunun neresi heyecan verici? İnsanlar bunu neden yapıyor? Yere çarpacağını sanıyorsun ve son anda birden *Hop!* kurtuluyorsun. İp gerilecek, Jack kısa bir süre durup birden geriye savrulacak, tekrar gökyüzüne fırlayacak ve her şey sona erecekti.

Bu, her an olabilirdi.

Şimdi?

Hayır, olamaz…

Bir ok gibi dümdüzdü, kollarını ve parmaklarını germişti, vücudu dimdikti, ağzı açıktı. Jack büyük bir hızla sert zemine çakıldı.

Cup diye küçük, boğuk bir sesle yere gömüldü.

İçi jöle dolu bir fıçıya düşmüş bir bovling topu gibiydi.

Zemin Jack'in etrafını sararak onu içine çekti.

Çarpışmadan kalan bir iz, toprağın bozulduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu.

Olanların tek kanıtı, yerden çıkan ve gökyüzündeki kafese uzanan gergin, esnek halatın titreyişiydi.

Jack bu akşamın böyle biteceğini hiç düşünmemişti.

O gün, Jack ve babası, Jack'in doğum günlerinde her zaman yaptıkları gibi panayıra gelmişti. Aslında Jack bu yıl pek hevesli değildi ama babası çok ısrar etmişti. O akşam babası Jack'in bir sürü fotoğrafını çekmişti. Hem de normalde çekilebileceğinden çok daha fazlasını. Babası fotoğraf çekmek konusunda pek başarılı değildi. Telefonu kaldırıp rastgele fotoğraf çeker, çektiği fotoğraflardan birinin iyi çıkmasını umardı. Babasının hız treninin önünde çektiği fotoğraflar bardağı taşıran son damla olmuştu.

"Artık bitti mi, baba?"

"Son bir tane daha. Hadi gülümse, Jack! Öyle değil, bu çok sahte gözüküyor. Doğal bir şekilde

gülümse. Hayır, bu sefer de ürkütücü gözüküyorsun."

Jack gülümsemesinin sahici gözükmediğini çünkü sahiden gülümsemediğini açıklamak istedi ama hiçbir şey söylemedi. Zaten çoğunlukla sessiz kalırdı. Böylesi ona daha kolay geliyordu.

Bu fotoğraf çekiminin utanç verici olmasının tek nedeni panayırda, etraflarını saran insanların ortasında olmaları değildi. Babasının arkasında, Jack'in okulundan altı çocuk, hamburger satan bir minibüsün önünde sıraya girmişti. Jack onu görmemelerini umuyordu. Eskiden bu çocuklarla takılır, onları çok güldürürdü ama son zamanlarda çocuklar ondan uzak durmaya başlamıştı. Jack'i okuldan sonra parka çağırmıyorlar ya da oyun oynamak için evlerine davet etmiyorlardı.

Bunun için onları suçlayamazdı. Son zamanlarda pek eğlenceli biri değildi.

Neyse ki o sırada çocuklar başka bir şeyle uğraşıyor, küçük Niblet'ın başındaki şapkayı almaya çalışıyorlardı. Niblet bu oyundan hiç hoşlanmamıştı. Çocuklar genellikle Niblet'la uğraşırlardı.

Hamburger minibüsünden gelen kızarmış soğan ve sirke kokusu Jack'in midesini bulandırdı. Belli etmeden çocuklara baktı. Niblet sonunda kontrolünü kaybedip Beano'nun koluna vurdu. Beano da kolunu Niblet'ın boynuna doladı. Beano'ya *Barbunya* adını takmışlardı çünkü fırında pişmiş barbunyayı burnuna çekiyordu ve bunu sık sık yapıyordu.

Jack'in babası hız trenine, yani parktaki en korkutucu oyuncağa binmek istemişti.

"Asla olmaz," demişti Jack ama babası bu cevabı kabul etmemiş, Jack'in fikrini değiştirmeye çalışmıştı.

"Hadi ama Jack, gerçekten de denemek istemiyor musun?"

"Ben böyle iyiyim baba, sağ ol."

"Hadi Jack, Jack. İnsanlara trenden korktuğunu söylememi istemezsin herhalde, değil mi?"

"İstemem tabii ki."

"Binince hoşuna gidecek bence!"

"Yok, istemem."

"Jack, artık beni kızdırıyorsun ama, hadi binelim şu trene!"

"Başka bir şeye binelim…"

"Hadi ama, J, lütfen."

"Baba, gerçekten istemiyorum."

Babası suratını astı. **"Trene binmeyeceksen eve gidelim o zaman."**

"Bana uyar."

"Ama bu çok saçma, bu akşam senin için bir sürü para harcadım. Çocuk gibi davranıyorsun."

“Ben zaten çocuğum,” demek istedi Jack ama vazgeçti. Bunun yerine çok daha kötü bir şey söyledi.

“Annem olsa beni bu trene bindirmezdi.”

Bir süre sessizlik oldu.

Jack konuyu annesine getirmişti. Bu en ağır silahıydı. Tartışmaya son noktayı koymuştu ama annesi böyle bir tartışma için fazla büyük bir silahtı. İkisinin işini de bitiren bir bomba gibiydi. İkisi de kaybetmişti.

“O zaman trenin önünde fotoğraf çekilelim, ne dersin?” dedi babası usulca. Gülümsemeye çalışıyordu. Jack fotoğraf için poz verdi ama kendini berbat hissediyordu.

Panayıra gelmek istememişti ve babasının da orada olmak istemediğini biliyordu. İkisi de birbirini mutlu etmeye çalışıyordu ama ikisi de mutlu değildi.

Annesi hayattayken her yıl Jack’in doğum gününde panayıra gelmek bir aile geleneğine dönüşmüştü. Babası, bu yıl da panayıra gelerek her şeyin yoluna gireceğini, hayatın devam ettiğini,

bazı şeylerin değişmediğini göstermek istiyordu. Oysa her şey değişmişti.

Okuldaki çocuklar hamburgerciden yiyeceklerini aldı. Niblet, hamburgerine ketçap sıkan Beano'nun arkasından gizlice yaklaşarak eline vurdu. Hamburger, ketçap ve soğanlar havada yay çizerek dümdüz olmuş çimenlerin üzerine düştü. Niblet neşeli çığlıklar atarak kalabalığın arasında koşmaya başladı.

O sırada Jack'in babası bir fotoğraf daha çekti.

Jack'in oradan uzaklaşması gerekiyordu.

"Baba, tuvalete gitmem gerekiyor," diye yalan söyledi.

Hızla ilerlemeye başladı ama içinden sabırsızlıkla geçmeye çalıştığı yavaş kalabalık durunca birden olduğu yerde sıkışıp kaldı.

Vazgeçip babasının yanına dönüp dönemeyeceğini görmek için arkaya baktı ama arka taraf da ön taraf kadar kalabalıktı. Jack yere bakıp içini çekti. Yine ümitsizliğe kapılmıştı. O trene binseydi babasının eğlenceli olacağını sandığı

bu gezi daha erken bitebilirdi. Böylece birlikte eve dönebilirler ve Jack yeniden odasına kapanabilirdi. O anda, aldığı bütün kararların yanlış olduğu hissine kapıldı.

Jack, paltoların ve yağmurlukların içindeki insanlara sürtünerek kalabalığın arasında ilerledi.

Tam o sırada kalabalık dağıldı ve Jack etrafı daha iyi görmeye başladı. Karşısında, parktaki oyuncakların arasında bir kadın vardı. Jack'i izliyordu.

Bu kadın… annesiydi.

Jack donup kaldı; zaman yavaşladı.

Dünya bir an için durdu.

Jack olduğu yerde durup karşısına baktı. Gördüğü şeyi anlamlandıramıyordu.

Kalabalık yeniden yoğunlaşmaya, insanlar bir kez daha Jack'in önünü kapamaya başladı. Sesler, soluklar ve hisler geri döndü.

Olamaz, diye düşündü Jack önce. *Hayır. Bu o değil. O olamaz. Annem öldü.*

Kalabalık yeniden dağıldığında kadın gözden kaybolmuştu. Ortada ne bir kadın ne Jack'in annesi ne de başka biri vardı. Hayal mi görmüştü?

Bunu öğrenmek zorundaydı. Jack kadını gördüğü noktaya doğru ilerlemeye başladı. Panayırdaki oyuncakların arasındaki dar yoldan geçip ağaçlık alana gelerek aşağı doğru ilerledi. Ayaklarının altındaki kalın elektrik kablolarına basmamaya çalışıp dikkatle ilerleyerek karanlığın kenarına geldi.

Parkın geride kalan karmaşası ve gürültüsü azalmıştı. Karanlıkta dengesini kaybeder gibi oldu. Dengesini sağlamaya çalışırken elini çarptığı metal duvarın tıngırtısıyla irkildi.

Açık bir alana girince gözleri bir süre sonra karanlığa alıştı. Burada havanın biraz daha serin olduğunu fark etti. Rüzgâr, ıslak çimen ve benzin kokuyordu.

İşte kadın oradaydı, yürüyerek Jack'ten uzaklaşıyordu.

Jack ona seslenmek istedi ama söyleyecek söz bulamadı. Ona doğru ilerlerken kadın birden arkasını döndü.

Annesi değildi.

Tabii ki, diye düşündü, tabii ki o değildi. Nasıl o olabilirdi ki? Kendini aptal gibi hissetti, utandı.

Aralarında biraz benzerlik vardı; saçlarının rengi, boyları benziyordu ama… bu kadın annesi değildi.

"Bungee jump yapmak ister misin?" diye sordu kadın.

Jack hafifçe gülümseyip başını sağa sola salladı. "Asla."

Kadının arkasındaki metal kafeste duran bir adam vardı. Kafesin boyu, ayaktaki adamın beline kadar geliyordu. Adam elinde üzerinde yazı yazan bir levha tutuyordu.

Kafes, kocaman bir vince bağlıydı.

"Aslında burada olmamamız gerekiyor," dedi kadın. "Sır saklayabilir misin?"

Adam ve kadın Jack'e gülümsüyordu.

Gitsem iyi olacak, diye düşündü Jack.

"Yüksekten pek hoşlanmam," dedi. "Ben gidiyorum."

Ama gitmedi.

"Yüksek bir yerden aşağı atlamayacağım," derken görünmez bir el tarafından itiliyormuş gibi

kafese doğru ilerlemeye başlamıştı. "Bir keresinde babamı atlarken izlemiştim. Atlaması çok uzun sürmüştü. İnsanın ne kadar yüksekte olduğuna inanamadığını, bedeninin ve zihninin '**TEHLİKE!!**' diye çığlıklar attığını, her hücresinin bunu yapmaması gerektiğini haykırdığını söylemişti. Yani bu iş pek bana göre değil. Ücretsiz olup olmaması fark etmez."

Adamın onun için açık tuttuğu küçük metal kapıdan geçip kafesin içine girdi.

"Ben Tilly ve bu da Bobby," dedi kadın. "Atlamak istiyor musun? Yapmak zorunda değilsin."

"Hayır. İstemiyorum. Kesinlikle istemiyorum!" diyerek kahkaha attı Jack. Tilly de güldü.

Oldukları yerde durup birbirlerine gülümsediler.

Sonra Jack farkında olmadan şöyle söyledi:

"Aslında belki de bir kez atlayabilirim. Neden olmasın?"

Daha bir saniye bile geçmeden yer Jack'e doğru yükselmeye başlamıştı. Her şey neler olup bittiğini anlayamayacağı kadar hızlı olmuştu ve Jack

başının büyük dertte olduğunun farkındaydı. Ama sonra yer üzerine kapandı, etrafı kapkaranlık oldu. Jack bütün duyularını kaybetti.

Artık aşağıya doğru düşmediğini fark etti.

Acı hissetmiyordu.

Karanlıkta baş aşağı asılı kalmıştı.

Tam o sırada, yalnız olmadığını fark etti. Biraz ileride, kollarını uzatıp yerde yatmış bir kız vardı.

Jack'le aynı yaşlardaydı.

Birbirlerine baktılar.

Bu kız yerin altında, diye düşündü Jack, *ben de öyleyim.*

